

Hujše je pa bilo tak dan, ko se je gospodinja-mama kaj predolgo zamudila na polju. Kdo naj ji zameri! Dela toliko, in tisti črnkasti oblaki nad Sv. Barbaro in Sv. Ožboltom! Prerokovali so slabo vreme. Pa se je gospodinja žurila z drugimi vred, da bi več pristorili.

Doma je bila pa ura, ko je bilo treba dati prešičem večerje. Pujska sicer nista slišala ure, in če bi jo tudi bila... Le želodec jima je dopedoval, koliko je ura. Večerje pa le ni bilo. Z glasnim rohnenjem in zadirčnim cviljenjem sta razodevala svojo nevoljo.

Ali je čudno, da se jih je Jožek zbal? Skočil je na škafo in se umaknil za očetov hrbet, kajti samo pri očetu se je čutil na varnem. Nikamor si ni upal dalje, najmanj pa na tla.

Pa kaj je še bilo? To, da je bil Jožek nekaj časa zelo priden in poslušen. Sicer je rad kaj ponagajal staremu očetu. Pa samo malo... Pa samo včasih... Kadar sta pa prašiča godla in cvilila svojo pesem, takrat pa nagajal ni nikoli nič. Tudi živali so namreč včasih dobri krotilci otrok.

Janko Polák:

Konec — začetek.

V daljavi gorí vse nebo,
kot kri so mu barve žareče...
V grob legel že spet je en dan,
v drhtljajih že zadnjih trepeče.

Kaj dé, če dan tudi umre!
Saj zjutraj pomlajen spet vstane,
ko solnce poljubi goroko
spet hribe in širne poljane.

Dal Bog, da še moja smrt
le kratko noč v grobu bi bila,
in da bi se duša po njej
mi v dnevnu brezkončnem vzbudila!